

ČAROVĚNÍK

Marie Rejřfová

COO
BOO

ČAROVĚNÍK

Marie Rejřová

Copyright © Marie Rejfová, 2015

ISBN 978-80-7447-781-2

I. část

I. kapitola

Štěpán Král vypnul počítač a vstal od stolu. Zapálil si cigaretu, otevřel okno a vyhlédl na náves. Na osmou hodinu večerní venku panoval nezvyklý ruch. Partičky hulákající omladiny, rodinky s dětmi, chalupáři i místní – všichni mířili na velkou louku za vsí.

Od jedné skupinky dívek se odpojila plnoštíhlá brunetka. „Štěpáne, jdeš taky, ne?“ zavolala na něj.

To víš, že jo, povzdychl si v duchu lehce otráveně. Šel by, ale Jindřiška Karasová z hospody opravdu nebyla jeho typ. Navíc dnes večer měl úplně jiné plány. „Nemůžu,“ pokrčil rameny s předstíranou lítostí.

„Nenech se prosit. Jdou všichni,“ lákala ho. Její kamarádky se začaly hloupě chichotat: „Starej Karas narazí Plzeň!“ Otočila se na ně. Slyšel něco jako: „Jste blbky...“

K dalšímu naléhání jí nedal šanci. „Hele, fakt to nejde. Užijte si to. Čau,“ mávl na ně, típl cigaretu o parapet a zabouchl okno.

Jo, bejt to Katka, čarovník by dneska neměl nejmenší šanci, napadlo ho, když se soukal do džín. Jenže Katka... že by vyrazila ze svý milovaný Prahy na vesnickou akci – nepředstavitelný. Usmál se. Jeho bejvalka byla, jak to říct, velkoměstský typ: VIP večírky, rauty, premiéry, natáčení, vernisáže. Jiný životní styl prakticky neuznávala. Vzpomněl si na její znechucený výraz, když jí oznámil, že odjíždí na veletrh laboratorní techniky a ne na filmový festival do Varů.

Opřel si nohu o hranu stolu a zašněroval si kanadu.

Po roce a půl oboustranného trápení skončil s kufrem na chodbě a ona s jedním divadelním kritikem v posteli. Popravdě se mu ulevilo. Když si v zavedené farmaceutické firmě, kde ve svých jednadvaceti letech rozjížděl celkem slibnou kariéru, vzal neplacené volno, dočkal se od svých kolegů z výzkumu nelíčeného zděšení. Přestěhoval se sem, na chalupu do Jetřichovic, a svůj čas dělil mezi nejnutnější opravy domu, les a starou zahradu. Večer pivo nebo televize. Pestrý program tak pro důchodce, jak by jistě poznamenala drahá Kačenka (nesnášela, když jí tak říkal).

A možná že by měla pravdu. Jenže ani ona neznala pravý důvod jeho odjezdu z Prahy. Když se čirou náhodou dozvěděl, že v lesích Českosaského Švýcarska rostou čarovníky, nemyslel od té doby na nic jiného. Zabydlel se ve stavení po dědovi a podnikal výpravy do okolí.

Po týdnech bezvýsledného hledání a vtíravých pochybností konečně objevil nahoře ve skalách svůj první čarovník – drobnou větvičku, která nesla odlišný genetický kód než její mateřská rostlina. Těšil se jako malé dítě, až svůj poklad naroubuje na připravenou podnož.

Potřepal hlavou, aby zaplašil vzpomínky, obul si i druhou botu a přes hlavu přetáhl hnědou mikinu. Překontroloval obsah batohu připraveného na podlaze v předsíni: dalekohled, baterka, nůž, rukavice, staré noviny a malá sekyrka. Přehodil si ho přes rameno a pootevřel vstupní dveře. U hasičárny parkovala nejnovější chlouba obce – červená hasičská tatrovka. Od louky vyřvávala hudba, poslední opozdilci mizeli mezi domky.

Vykradl se ze dveří a zamířil opačným směrem – do lesa. Stezka, která ústila do pískovcového skalního města, začínala hned za vsí. Šedavé skály ho objaly svou kamennou náručí. Stoupal do kopce po písčité pěšině prorostlé kořeny stromů a borůvkám. Zvuky večerní přírody pomalu, ale jistě vítězily nad repertoárem Michala Davida linoucím se z údolí.

Štěpán spěchal. Rozhodně nestál o to, aby potkal někoho ze správy národního parku právě ve chvíli, kdy bude ze smrku odřezávat čarovník. Doufal, že všichni z okolí jsou dole na pálení čarodějnic. Hajný Kůrka stoprocentně, pivo je jeho druhá láska – hned po zelený – pomyslel si a zastavil se, aby popadl dech. Slunce pomalu klesalo k obzoru. Stíny se prodloužily a vyhrátý pískovec získal rudý nádech. Mrkl na hodinky – tři čtvrtě na devět. Zatím vše vycházelo podle plánu.

Konečně rovina. Cesta ho zavedla k železným turistickým schůdkům, připevněným do zvrásněné skalní stěny. Vylezl

nahoru. Před ním se otevřel nádherný výhled na zvlněnou krajinu Lužických hor. Z hloubky pod sebou slyšel halas, smích a křik. Michala Davida vystřídal sám Božský Kája. Vytáhl dalekohled. Jetřichovická louka byla plná lidí. I přes nastupující soumrak rozpoznal plátěný stánek s občerstvením, lavičky a hasičské auto. Oheň s chudinkou hadrovou čarodějnicí už hořel.

Tiše se zasmál. Minulý rok místní postavili hranici z čerstvého dřeva. Samozřejmě že nechytila. Nicméně starosta reagoval opravdu duchapřítomně a povolal hasiče, kteří situaci bleskově vyřešili – prolili celou vatru benzinem. Když během slabé čtvrt hodinky shořela, radovali se jak malí kluci. Akorát lidi z toho večera nic moc neměli.

Štěpán slezl z vyhlídky. Na východě blikaly první hvězdy, měsíc zářil v úplňku a krajem se rozlilo intenzivní mléčně bílé světlo. Štěpánovy kroky tlumilo jehličí, slyšel jen svůj vlastní dech a praskání větviček pod kanadami. Občas ho vylekala nějaký pták nebo myš. Ale líbilo se mu to – připadal si jak na stezce odvahy. Jen bez těch strašidel.

Po pár minutách vyšel z vysokého lesa na volné prostranství zarostlé trávou. Ten zvláštní palouk obklopený nízkými smrčky poznal okamžitě. Rostly totiž na trojúhelníkovém půdorysu. Často přemýšlel, kdo je tam takhle vysázel a proč – nějaký hajný recesista? UFO?

Přistoupil blíž a přešel zrakem po jednom ze stromků. Asi ve dvou metrech nad zemí spatřil čarověník. Místo tmavě zeleného dlouhého jehličí měla větvička jehličky jen slabounké, bledé a všelijak pokroucené. Přesně to hledal. Nedočkavě shodil batoh do trávy, našel baterku a posvítíl si na místo

srůstu. Bude stačit jen nůž, dumal. Hlavně nic nezvorat, jinak se to bude blbě roubovat.

„Tak jo, jde se na věc,“ zamumlal si pro sebe a ostražitě se rozhlédl. Najednou si uvědomil, že les podivně ztichl. Jako by vše znehybnělo v očekávání příchodu čehosi zlého. Měsíční světlo nevšimavě opaleskovalo na oroseném mechu. Štěpán se rozklepal zimou. Zatoužil mít celou tuhle noční bojovku za sebou a vrátit se domů. Proto rychle vytáhl zahradnickou žabku a jedním pomalým pohybem čarověník odřízl.

Když se však otočil zpět, útroby se mu bolestivě sevřely strachem.

Na protějším okraji mýtiny se těsně nad zemí vznášely tři tmavé ženské postavy, temnější než stíny okolního lesa. Z absolutní černoty jejich obličejů svítily nelidsky žluté oči.

Štěpán stál paralyzovaný děsem a neschopný rozumně myslet. Jeho mozek zpracovával v nekonečném cyklu pouze dvě informace – to, že potřebuje na záchod, a to, že má dvě nohy uzpůsobené k běhu.

Po chvíli, jež se mu zdála jako věčnost, pozvedla jedna z bytostí ruku a začala se nehlučně pohybovat přímo k němu. Špičky smrků rozhýbal vítr. Do nosu mu pronikl puch zkažených vajec. Cítil, jak ho jehličky čarověníku bodají do dlaně. Probral se a vyrazil pryč.

Stezka, kterou přišel na vrchol, ale zmizela. Odmítl nad tím přemýšlet. Z kopce, musí z kopce, to jediné věděl jistě. V panice se pustil nejkratší cestou ze skal. Větve ho bolestivě šlehaly do obličej, kořeny stromů se vždy objevily tam, kde to nečekal. Letěl dolů ze svahu po kluzkém písku, mezi skály a bál se ohlédnout.

Konečně vyběhl z lesa na asfaltovou silnici, která vedla do vsi. V chalupách se svítilo, na louce pořád ještě vyhrávali. Miro Žbivo ho vybičoval k poslednímu vzepětí sil. Krev mu hučela ve spáncích a bodalo ho pod žebry. Přijítil se na náves, prosprintoval kolem hasičárny a zahnul ke svému domu, kde... vrazil do Jindřišky Karasové.

II. kapitola

Jindřiška odložila kelímek do trávy a mrkla na mobil. Půl desáté. O rameno se jí nepohodlně opírala opilá Eva.

„Asi do něj puďu,“ škytla Eva.

„Co?“ zeptala se Jindřiška unaveně. Od rána pomáhala tátovi připravovat stánek na louce, tahala basy piva a přepravky s klobásama. Ke všemu jí k zbláznění bolela hlava. A rep ráky vyřvávaly ostošest. Žbirku zrovna nemusela.

Eva vytáhla pomačkanou krabičku cigaret. „Do Štěpána. Cígo?“

„Ne,“ houkla Jindřiška. Prvotní zklamání, že Štěpán nepřišel, vystřídala úleva. Protože, jak během dnešního večera zjisti-

la, na nejnovějšího obyvatele Jetřichovic si dělalo zálusk hned několik místních holek (plus jedna přespolní vdaná panička).

Evě spadl zapalovač pod lavičku. „Do prčic,“ zaklela. Svezla se na všechny čtyři a šátřala pod Jindřiščinýma nohama. „O tebe stejně nestojí – to je po dnešku jasný,“ hekala dole. „Tak do prčic, kde ten zapík je?!“

Slyšet někoho jiného, jak nahlas říká to, co si člověk pouze myslí a obává se toho, není nic příjemného – lítost a vztek přinutily Jindřišku vstát.

„Co je?“ Evě se pod lavičkou očividně líbilo.

„Jdu spát.“

„Seš blbá? Za hodku přijedou kluci z Chřibský!“

„Bolí mě hlava, jdu domů.“ Přestala mít náladu na cokoliv a kohokoliv. Vydala se po louce dolů. Překročila pár jedinců ležících v záplavě kelímků a papírových táček, prodrala se hulákajícím davem u bufetu a proklíčovala mezi tančícími páry. Ploužáky spustí a Jindřiška jde hají, pomyslela si trpce.

Ve vesnici byl klid. Její rychlé kroky se rozléhaly po návsi. Rozštěkal se pes, pak další.

Zastavila se až za hasičárnou. V Štěpánově chalupě se nesvítilo. Těšila se, že ho zahlédne alespoň za oknem. Sedla si na bobek a zaplavil ji smutek. To je přeci blbost – upnout se tak moc na jednoho chlapa, snažila se myslet racionálně. Což byl ovšem nadlidský úkol, zvlášť když se vzápětí kdosi přiřítíl zpoza rohu a spadl jí na záda.

„Jau!“ vypískla. Cizí špičaté koleno se jí bolestivě zarylo do boku. „Co děláš?! Idioté!“ Vztekle se otočila připravená poslat dotyčného do horoucích pekel.

Zůstala však zírat s otevřenou pusou. Na zemi vedle ní lapal po dechu Štěpán. Odřené tváře, potrhaná mikina a zablácené džíny, v ruce nějaká větev.

„Sorry, vůbec jsem tě neviděla,“ omlouvala se zmateně, zatímco vstávala.

Otočil k ní hlavu – v očích se mu zračil strach. Beze slova se zvedl, popadl ji za loket a táhl ke svému domu. Prudce ji strčil do předsíně a rychle zamkl.

Nevěděla, jestli má skákat radostí, nebo se začít bát. ON ji vzal za ruku, je u NĚJ doma a jsou SAMI! Fakt, že se tvářil absolutně nepřítelně, jí náladu ani v nejmenším nezkazil. Ani to, když začal nervózně pobíhat po chalupě a všude rozsvěcet – i na záchodě, ve spíži, v kumbále, ve sklepech.

„Co se proboha děje?“ ozvala se opatrně.

Vůbec nereagoval. Větvičku, kterou celou dobu svíral v ruce, hodil na kuchyňský stůl, nahnul se nad dřez a na hlavu si pustil silný proud ledové vody.

Trpělivě čekala a mezitím se rozhlížela po místnosti: starý, červotočem prožraný nábytek, zelená kachlová kamna utopená pod milionem různých věcí (zahlédla i ponožky, mikroskop a povážlivě nakloněné komínky skleněných misek), vedle elektrický dvouplotýnkový vařič, na oprýskané kredenci špinavé nádobí. Pod nízkým stropem viselo bidlo, na němž se sušilo prádlo a ještě jakási aromatická bylina. V rohu místnosti hromada bot. Z letitých dřevěných rámečků na zdi na ten binec útrpně shlíželi sv. Václav a Vojtěch.

Otočil kohoutkem a narovnal se. Voda mu z mokrých vlasů stékala na záda. Sáhł do malé ledničky a vytáhl lahev. Zhluboka si přihnul. Ovanula ji jemná vůně slivovice.

Až teď se jí podíval do očí. „Stalo se mi... viděl jsem takový divný...“ Znovu se napil.

Prvotní pocit nadšení, že je s ním, postupně přemáhala zvědavost. „Štěpáne?“

Ukázal na čarověník. „Chtěl jsem si ho naroubovat...“ Na chvíli se odmlčel, ale pak jí převyprávěl všechno, co se stalo v lese.

Odsunula hromádku papírů na lavici u kamen stranou a sedla si. „Mohlo to být jen křoví, stíny, já nevím,“ řekla tiše.

Zakroutil hlavou. Několik kapiček vody z jeho mokrých vlasů jí přistálo na tváři. „Pohybovalo se to směrem ke mně!“

Prohrábla si vlasy. Složitě učesaný drdol teď připomínal vrabčí hnízdo. Musím vypadat hrozně, hrklo v ní. Polovina sponek bude asi na silnici. „Třeba to byli jen lidi v kostýmech. Na louce u ohně několik lidí převlečených za čarodějnice sedělo.“ A taky pěkně nasávalo, vzpomněla si na Evu.

Sesul se na podlahu s lahví v ruce. Pěkně starý lino, pomyslela si, hodila by se sem nějaká rustikální dlažba. Nebo plovoucí podlaha. Mávl rukou. „Jasně, půl metru nad zemí. A ten smrad,“ mimoděk se oklepal.

„No, některý německý voňavky... a k hranicím je co by kamenem...“ pokusila se o vtip.

Podíval se na ni, jako kdyby byla úplně mimo. Mimoděk zatáhla břicho. Měla jsem si vzít to fialový tričko – z tohohle mi lezou špeky. Přehodila si nohu přes nohu. „Nemělo by se to dát do vody?“ kývla bradou směrem ke stolu.

Přesunul pohled na větvíčku. S povzdechem se pomalu vysoukal na nohy a hodil ji do jednoho hrnce, plného mastné tekutiny. Aniž by Jindřišce věnoval jediný pohled, došou-

ral se do vedlejšího pokoje. Otevřenými dveřmi viděla, jak se svalil do neustlané postele.

Pak se zvedla a chvíli ho zamyšleně pozorovala. Zaplavila ji vlna něhy – dvoumetrový mužský a spí tu jako mimino. Usmála se. Věděla, co musí udělat. Pozhasínala a tiše vyšla z chalupy.

„Asto, tak sakra zpomal!“ okřikla Jindřiška svou fenku a obtočila si vodítko kolem zápěstí. Odhrnula si z čela zpoceně vlasy. Polední slunce stálo vysoko a s veškerou svou jarní silou prohřívalo vlhká, studená místa nepřístupných skalních rozsedlin, zarostlých vysokým kapradím. Sotva popadala dech. Ale polovinu cesty měla dávno za sebou a vracet se rozhodně nehodlala. Přinese Štěpánovi jeho věci.

Fenka ji táhla po písčité stezce a dál kolem vyhlídky. Pod schůdky se zastavily.

„Počkej, dáme si pauzu,“ řekla Jindřiška a plácla sebou do mechu. Les voněl jehličím a borovou kůrou. Někde v dálce se ozývalo duté tukání datla. Asta šmejdila kolem své paničky a ryla čumákem v borůvkách. Její hladká nazrzlá srst ostře kontrastovala se sytě zelenými lístky rostlin. Několik metrů od nich, ukrytá až na vrcholu divokého jeřábu, je nehnutě pozorovala malá kukačka.

„Tak vztyk.“ Jindřiška se neobratně zvedla. Záda ji po té včerejší srážce pořád pěkně bolela. Podle Štěpánova popisu věděla, že má hledat nějaké divně tvarované mláží. Klopýtla o hromadu suchého roští a na nos se jí přilepila neviditel-

ná lepkavá pavučina. V tu samou chvíli se fenka usedavě rozkňučela.

„Co blázníš?“ otočila se k ní Jindřiška. Asta stála napjatá jako struna, uši sklopené, ocas stažený mezi nohy. „Čeho se bojíš?“ Jestli větrí divočáka... Představa, jak se snaží dostat svůj zadek do výšky, jí přišla dost komická.

Opatrně prošla mezi stromky, nařikající Astu táhla za sebou. Hned jí bylo jasné, že našly Štěpánovu mýtinu. Smrky vysázené do trojúhelníku, na zemi hnědý batoh a otevřená zahradnická žabka.

„Sedni!“ přikázala fence, která se celá klepala. „Nic se neděje, nervózo,“ chlácholila ji. Sebrala nůž, dala ho do batohu a přitom jí zrak padl na nejbližší smrček. Jeho štíhlý kmínek byl po celé délce rozdrásaný a dole u kořenů strašně popálený. To je divný, pomyslela si a šáhla na zčernalou kůru – na dlaních jí zůstal palčivý zápach. Fujtajbl, ohrnula odporem nos. Ohlédla se přes rameno po Astě. „Co to tam zas máš?“ Fenka očichávala cosi drobného, modře blýskavého.

Byl to prsten s velkým safírem. Zarazilo ji, že stříbro kroužku, které bylo nošením vyleštěné do běla, na slunci okamžitě tmavlo.

Po krátkém zaváhání si ho nasadila na prst. Padl jí dokonale. Zvedla ruku proti obloze – kámen oslnivě zazářil a kroužek zčernal jako nejhlubší půlnoc. Ptáci umkli, jen kukačka započala svůj neúprosný odpočet.

III. kapitola

Pořád nechtěl přemýšlet nad tím, co zažil minulé noci. Ležel bez hnutí, zarudlé oči netečně upřené na protější stěnu. Slyšel, jak za hasičárnou zastavil s mohutným skřípěním autobus. Vyplivl hordu povykujících dětí a odjel. Spoj v půl druhý, uvědomil si ztěžka. Odtrhl zrak od stěny a pomalu se posadil – svaly na nohou měl bolestivě ztuhlé. Otevřel okno a teplý vánek se prohnal místností a odfoukl ze stolu několik popsaných listů papíru.

Nechal to být. Odpajdal do koupelny, svlékl se a vlezl pod sprchu. Vlažná voda ho přiměla přemýšlet. V duchu si přehrál film z včerejšího večera, ovšem z podivného psycho ho-

roru se mezitím stala groteska nevalné kvality. Připadal si směšně. Jako moderní, racionálně smýšlející muž jednadvacátého století rozhodně nemohl připustit existenci jakýchkoliv strašidel. Noční les, skály, stíny, utajení celé akce, báchorkami opředená noc – to vše zbytečně rozjitřilo jeho fantazii na neúnosnou míru. Pomalu se uklidnil. Stres minulých hodin odtekl společně s vlažnou vodou a svět kolem získal svůj přesně daný řád. Vypnul vodu a vylezl ze sprchy. Nálada se mu zlepšila – dokonce dostal chuť si pískat. Vytáhl ručník a začal se utírat.

Batoh, zarazil se náhle uprostřed pohybu. Věděl, že by se měl na mýtinu co nejdřív vypravit, ale strašně se mu nechtělo. Zajdu tam zítra, slíbil si v duchu. Prohrábl si krátké hnědé vlasy a z masivní dubové skříně vydoloval nějaké čisté oblečení.

Když se oblékl, přešel do kuchyně. Z přeplněného dřezu na něj vykukovala větvička čarověníku. Ze špinavé vody, v které stála přes noc, se stala žlutozelená břěčka. Zajímavý, pomyslel si překvapeně a opláchl mokrý konec větvičky. „Najím se a jdu na tebe, holka.“

Prázdný hrnek postavil na špinavý talíř. Kdyby se do toho aspoň nezamotala Jindřiška. Je jasný, že všechno vykecá svým kamarádkám. To aby teď raději nevystřkoval nos z baráku, zlobil se sám na sebe.

Ještě chvíli jen tak seděl a dumal, jak zabránit rozšíření nového drbu týkajícího se jeho osoby. Potom sebral čarově-

ník a vyšel na zahradu, kde si pod polorozpadlou pergolou, obrostlou záplavou sněhově bílých klematisů, jeho děda kdysi zřídil pracovní koutek.

Kdykoliv Štěpán přelétl pohledem po zrezlém nářadí, dávno vyschlých plechovkách od barev a oprýskaných květináčích, vybavily se mu pocity, jež zde jako malý kluk zažíval každé léto o prázdninách. Tenkrát běhal po okolí s partou místních dětí a připadalo mu úplně normální, že v každé temné skalní rozsedlině, za každým trsem pokrouceného kapradí viděl nějakou tajemnou bytost. Jeho fantazie byla tehdy plná různých skřítků, pidimužíků, divoženek a rarachů. Ale nyní si mohl podobné představy opravdu odpustit. Díky nim se předešlé noci choval jako blázen, ušklíbl se pro sebe a dal se do práce.

Ani ne za hodinu se čarovník snoubil se svou novou podnoží ve velkém kaštanově glazovaném květináči. Ten stál na trávníku, schovaný ve stínu mezi rybízy, nad sebou rozkvetlou třešeň. V kompostu bezstarostně hrabali dva rozčepýření kosi, které ze svého místa přede dveřmi dřevníku trpělivě pozorovala tlustá černá kočka.

Štěpán seděl v pokoji u počítače. Otevřel si mailovou schránku a okamžitě se na něj vyvalila nepřechtená pošta: rodiče, reklama, reklama, šéf, ségra, rodiče, Katka, reklama... Katka?! Nevěřicně zíral na monitor. Od jejich rozchodu s ní nemluvil, tak co teď najednou... Otevřel zprávu:

Ahoj Štěpánku, jak se pořád máš? Mám prosbičku. Jezdíš ještě na tu vaši chalupu? Posílají mě tam obhlédnout exteriéry, tak jsem si řekla, že bys mi mohl poradit ☺. Čekám na zprávu.

Pusu Katka

Aha, naše Kačenka něco potřebuje. Po chvíli sám sobě neochotně přiznal, že je docela zklamaný. Kdyby ho chtěla prostě jen vidět... Představil si její štíhlou postavu, dlouhé nohy, její...

„Ahoj!“

Leknutím sebou trhl a podíval se přes rameno. Mezi futry stála opřená Jindřiška, úsměv od ucha k uchu, dlouhé vlasy rozpuštěné a zacuchané, tváře zrudlé nadšením.

Hodila mu do klína jeho batoh. „Dveře byly otevřeny, neva?“ Kolem nohou se jí protáhla zchvácená fenka. Očichala Štěpánovy nohy a pak se s vyplazeným jazykem rozvalila na podlahu pod oknem.

„Ty jsi tam šla?“ zeptal se poněkud nelogicky.

„Jasně,“ pokrčila rameny a nenuceně se posadila na okení parapet. Ukázala bradou ven. „Starej Kůrka už vystřízlivěl. I když... počkej... tak ne.“ Zasmála se. „Právě zahučel do pangejtu.“

Nevěděl, co si má myslet. Místo zakřiknuté, stydlivé Jindřišky, kterou znal, tady najednou seděla suverénní slečna X. „Díky,“ řekl, hodil batoh na stůl a přešel k ní.

Mávla rukou. „Byla to celkem příjemná procházka. Ale ten palouk je fakt divnej,“ založila si ruce za hlavu. „A co jsi proboha dělal s tím stromem?“

„Jakým? Uřízl jsem jen tu větev.“

„No já nevím, ale ten smrček je rozdrásanej a napůl ohořelej.“

Znervózněl. Jeho pracně vybudované racionální vysvětlení toho, co zažil, se pomalu, ale jistě hroutilo.

„Udělalý to ty ženský,“ řekla a podívala se na něj.

Neuměl v těch jejích hnědých očích číst, absolutně netušil, co si myslí. „Jasně, ty masky,“ ujistil sám sebe nahlas.

„Jasně,“ zašeptala.

Uhnul pohledem.

„Úplně bych zapomněla,“ řekla zase vesele. „Podívej, co jsem na té mýtině našla!“ Natáhla k němu ruku se safírovým prstenem.

Cítil, jak mu na zádech naskakuje husí kůže. „Mělas to tam radši nechat.“

„Proč? Je hezkej,“ pohodila hlavou a se zalíbením si šperk prohlížela. „A proti slunci tmavne. Podívej se!“ Nastavila prsten slunečním paprskům. Kroužek okamžitě zčernal.

Proti své vůli couvnul.

Vůbec se mu to nelíbilo.

„Co je?“ zasmála se. „Ty moc čteš, vid? Ale tohle přeci není ‚milášek‘.“

„Nemluv se mnou jako s debílkem.“ Rozčilovalo ho, že ona je naprosto v pohodě.

„Jsi nervózní,“ konstatovala klidně.

Přešel do kuchyně a z lednice vyndal pivo. Seskočila z parapetu. „Mám žízeň, Asta mě odtamtud táhla jak šílená.“

Asi věděla proč, napadlo ho. Nabídl jí lahev, ale odmítavě zavrtěla hlavou. „V tom případě...“ ukázal na kohoutek a podal jí skleničku.

Nad plným dřezem ohrnula s nechutí nos. „Ty nádobí asi moc nemeješ,“ poznamenala lehce ironicky.

Nekomentoval to a napil se. Zrovna teď ho bude kritizovat.

„Hele, co to je?“ ukázala na páchnoucí zeleno-žlutavou tekutinu v jednom z hrnců. „Čekáš, až to začne běžat?“

„Původně to byl zbytek polívky. Přes noc se mi v tom louhoval čarověník.“

Sklonila se níž. Na tváři ucítila příjemný proud tepla. „Hřeje to,“ řekla.

„Ty jo,“ broukala si pro sebe.

„Co?“

Zhluboka se nadechla. Bylo to neuvěřitelně posilující. „Páni. Jako kdybych si dobila baterky.“

Teď už opravdu tápal. Když konečně našel svůj ztracený klid, přijde tahle holka fetovat plesnivou vodu.

Narovnala se, zorničky rozšířené, blažený úsměv od ucha k uchu. „Kde máš tu větvíčku?“ zeptala se lehce zastřeným hlasem.

Ukázal na zahradu. „U rybízů.“ Šlehla si, to je jasný, pomyslel si. Když se otočila ke dveřím, rychle se nahnul nad hrnec. Nasál jen slabý zápach, nic víc.

Vydal se za ní ven. Klečela u čarověníku. O boky se jí s hlasitým předemím otírala sousedovic černá kočka. Jindřiška držela dlaň nad místem roubování. Do vlasů se jí tichounce sneslo pár bělavých třešňových lístků. „Už se chytl,“ oznámila mu zvesela.

„To ještě nemůžeš vědět,“ poznamenal suše.

Zavrtěla hlavou. „Ne, ne, chytil se. Cítím to.“ Přejela rukou po drobných pokroucených jehličkách. „Má neuvěřitelnou energii,“ šeptala okouzleně. „A předává ji do okolí.“

„Blbost,“ zahučel. Na tyhle ezoterický nesmysly absolutně nevěřil.

„I ta kočka to ví. A podívej na ty rybízy,“ ukázala na sousední keře. Tam, kde ještě v poledne vyrážely první nesmělé

kvítky, se teď skvěly nenápadné zelené kuličky. „Koukáš jak zjara,“ smála se. „Je prvního máje – nedáš mi pusku?“ našpulila rty.

Naprosto konsternovaný si sedl do trávy.

IV. kapitola

Jindřiška se podívala do zrcadla. Velkej zadek, velký prsa, tlustý stehna, odříkala si v duchu svou mantru jako už milionkrát předtím. Ale dnes poprvé měla pocit, že jí to nevadí. Otevřela dokořán šatní skříň a bez zaváhání odsunula vysoké komínky mikin, roláků a kalhot. Vzadu, ve vytrvale a zatím úspěšně bojkotované sekci ‚nepřipadá v úvahu‘, našla květované šaty.

Slušely jí. Hluboký výstřih, zúžený pas a široká sukně zdůrazňovaly její přednosti. Super, konstatovala s uspokojením. Ještě si vyčesala vlasy do vysokého culíku, obula páskové sandály na podpatku a seběhla dolů do lokálu.

Hospoda se pomalu plnila. Místní pěvecké duo Esprit – veterinářka Milada a zootechnik Karel – právě připravovalo své syntetizátory k uměleckému výkonu. Štamgasti poctivě zahřívali židle u velkého rohového stolu naproti televizi a její táta kmítal po výčepu s Astou za patami.

Její příchod vyvolal hlasité pohvizdování mužské části osazenstva.

„Budu roznášet,“ otočila se k zírajícímu otci a vzala z výčepu několik plných püllitrů.

Ještě včera tuhle práci nenáviděla. Jako rozený introvert se snažila být za všech okolností co nejméně nápadná a poznámky popíjejících chlápků nesla opravdu hodně těžce. Ale dnes ji jejich pozornost naopak uspokojovala.

Duo Esprit spustilo a hned vyhnalo první dva páry na taneční parket.

Jindřiška se přitočila ke skupině neparáděných dívek, které postávaly u výčepu. „Ahoj,“ pozdravila je vesele. Sjely ji kritickými pohledy.

„Ahoj,“ řekla jedna z nich. Lída – vysoká blondýna v upnutých červených minišatech. „Vypadáš skvěle,“ dodala se špatně skrývanou neupřímností.

„Díky, ty taky,“ usmála se Jindřiška společensky. „Kde je Eva?“

„Ještě po poledni měla hlavu v záchodový míse.“

„Takže nedorazí...“

Blondýna pokrčila kostnatými rameny. „Říkala, že jo. Má políčeno na Pražáka.“ Uštěpačně mrkla na kamarádky. Rozesmály se.

Jindřiška se ušklíbla. Míň mejkapu a víc rozumu, holka, pomyslela si.

„A přijde teda Štěpán?“ zeptala se jí další z dívek.

„Netuším. Proč?“

„No, byla jsi u něj dneska, ne?“

„Zjisti si to sama,“ opáčila nakvašeně Jindřiška a bradou naznačila ke dveřím.

Všechny se jako na povel otočily. Do lokálu právě vešel Štěpán a usadil se k jednomu z napůl obsazených stolů. Lída nelenila, vypjala prsa, rozhoupala boky a zamířila si to přímo k němu.

Přeraz se, obludo, pomyslela si Jindřiška vztekle. Popadla naložený tác a šla za ní. Prudce postavila püllitr před Štěpána. Pěna se líně přehoupla přes okraj na orosenou stěnu sklenice – setřela ji hranou ukazováčku a pohlédla mu do očí. Spatřila v nich obdiv.

„Čau,“ pozdravil ji.

„Ahoj,“ opáčila.

„Dvojku bílýho,“ houkla netrpělivě Lída a energicky si přisunula židli těsně k té jeho.

Kolem druhé hodiny po půlnoci v hospodě posedávali už jen ti nejotrlejší z otrlých. Z pootvíraných oken se linul cigaretový kouř a tlumený hovor.

Jindřiška necítila únavu. Mrkla na Štěpána. Někdy před půlnocí se mu podařilo prchnout před Lídou a její suitou na záchod a teď hrál u stolu štamgastů mariáš. Dívky statečně utápěly své lovecké pudy ve fernetu s tonikem.

Spokojeně si udělala kafe a vyšla na zápraží. Na západě se blýskalo – blesky tiše ozařovaly těžká břicha mraků. Nasála

vzduch – vlhkost, vůně kávy a... zápach. Nenápadný, ale vtíravý puch zkažených vajec. Zvedl se vítr a na tvář jí dopadly první chladné kapky. Safír na jejím prstu zářil do tmy a v dlaních ucítila zvláštní mravenčení. Příjemné pocity v tu ránu zmizely pod náporem čehosi neskutečně tíživého. Cosi cizího a nepřátelského se pomalu vkrádalo do jejího vědomí. Neměla tušení, co to je, ale s každým dalším okamžikem to sílilo.

Náhle upustila hrnek na zem a v panice se chytla za pulzující spánky. Bez sebemenšího varování jí před očima naskočil obraz dvou temných postav proplétajících se mezi spícími domky a v hlavě jí zahučelo jako v úle. Ve stejném okamžiku si uvědomila, že to jsou myšlenky těch podivných stvoření, jež právě nyní procházejí nic netušící vesnicí. Cizí myšlenky! Odpozem se jí obrátil žaludek.

„Co chcete?!“ zvolala bezradně.

Docela blízko zahřmělo. Vědomím jí projela bolest i s odpovědí.

Chvilí nehnutě stála neschopna cokoliv udělat. Nakonec s vypětím všech sil zmobilizovala veškerou svou vůli a vběhla zpět do hospody.

Srazila se se Štěpánem. V ruce držel mobil a mohutně zíval. „Nemám signál,“ oznámil jí, jako kdyby za to mohla.

Zamrkala. Světlo, hlasy lidí a cinkání sklenic pomohly vyhnat vetřelce z její bránící se mysli.

„Potřebuju klíče od tvý chalupy, nebo pojď se mnou,“ vyhrkla a nastavila dlaň.

Zvedl překvapeně obočí.

„Není čas! Jdou si pro čarověnik!“ křikla. Několik lidí se po nich zvědavě otočilo. Od výčepního pultu se odloupla

Lída a nejistým krokem se vydala k nim. Po několika krocích zakopla o ležící Astu a upadla. „Au! Urval se mi podpatek!“ nadávala na zemi. Fenka vyčítavě zakňučela a odkráčela na druhý konec místnosti.

Štěpán zíral na Jindřišku a pomalu mu docházel význam jejích slov. Vytřeštil oči.

Zamávala mu rukou před obličejem. „Prosím!“

„Tak jim ho nech!“ zvýšil hlas.

Odmítavě zavržela hlavou. „Ani náhodou. Pojď, nebo mi dej ty klíče, ale dělej!“

„Nebud' hloupá!“

Hospodou se prohnal průvan. Křídla oken se s třeskotem zabouchla a déšť zabubnoval na sklo. Jindřiška vyběhla ven. Vezmu to přes plot – rovnou do zahrady, přemýšlela v letu.

Dohnal ji. „Celý je to úplně uhozený!“

Ale ona nezpomalila. Vítr zesílil, déšť přešel v liják. Pokoušela se postupovat dál v předklonu, ale proud vzduchu byl příliš silný. Klela bezmocí. Štěpán ji popadl za ruku a táhl kupředu.

Chalupa se topila ve tmě. Poryvy větru rvaly ze střechy břidlicové tašky a z okolních stromů větve. Konečně se dostali až ke dveřím a Štěpán odemkl. Vpadli do předsíně na podlahu, ale Jindřiška se okamžitě zvedla a běžela k zadním dveřím vedoucím na zahradu. Podpatky se jí bořily do rozbaňčeného trávníku, až zakopla. Hlavu a záda jí bičovaly ledové krystalky. „Sakra,“ ulevila si a zakryla si obličej. Kroupy nesnesitelně štípaly. Těch několik zbývajících metrů se v podstatě už jen plazila. Popadla květináč s čarovníkem. Ozval se praskot. Těsně vedle ní dopadla s dutým žuchnutím vel-

ká větev ze staré třešně. Čísi ruce ji sevřely kolem pasu a postavily na nohy. Štěpán. Něco křičel, ale vítr mu rval slova od úst.

Trvalo nekonečně dlouho, než za sebou zavřeli dveře.

„Sakra,“ zakřičel, „jsi blázen!“ Vešel do kuchyně a rozsvítil. Následovala ho. Klepala se zimou, ale byla šťastná. Tiskla čarověník na prsa a cítila teplo, které jí dával.

Štěpán si dřepł ke kamnům a otevřel kovová dvířka. Komínem prolétla meluzína a vehnala mu do obličeje obláček sazí. Zaklel a nacpal dovnitř otýpku chrastí. Když škrtl sirkou, všimla si, že se mu chvějí ruce. Oheň utěšeně zapraskal. „Najdu ti nějaký suchý věci,“ řekl a nato zmizel ve vedlejším pokoji.

Opatrně postavila květináč na stůl. Dlaně jí stále nepříjemně brněly. Promnula si je, zula se a rozpustila si mokré vlasy. U dřezu našla zmuchlanou utěrku a utřela si obličej. Při pohledu na pečlivě umyté nádoby s lítostí zjistila, že Štěpán už vylil čarověníkový výluh.

Vrátil se převlečený do suchého oblečení a mlčky jí hodil svou starou flanelovou košili.

„Díky.“ Otočila se a vysvlékla se z mokrých šatů. Mezi lopatkami cítila jeho upřený pohled.

Když se oblékla, sedla si na lavici ke kamnům, opřela se o sálající kachlíky a zavřela oči. Žárovka několikrát zablikala a se slabým zapraskáním zhasla. Štěpán rychle vyzkoušel jiné vypínače. Nic. Posadil se v té tmě vedle ní a zapálil si cigaretu. Vítr sténal v komíně a kroupy mlátily do stěn domku.

„Čekáme na něco?“ zeptal se tiše.

„Čekáme,“ odpověděla. Ovládala ji podivná směs protichůdných pocitů: netušila, zda se má bát toho, co je venku, nebo se těšit ze Štěpánovy blízkosti. Od minulého večera se toho stalo tolik, že dosud nenašla příležitost si vše v klidu promyslet, natož s tím něco dělat.

Najednou vše utichlo. Otevřela oči a Štěpán pomalu vyfoukl kouř. Cítila jeho strach.

Pohlédla do temnoty za oknem. Jsou tam. Dvě. Byla si jistá. Vzduch zhoustl nesnesitelným napětím.

Jděte pryč! Upnula veškerou svou mysl na vetřelce tam venku.

Ten klid byl nepřírozený.

Dívají se, hledají, věděla v tu chvíli jistě.

„Nehýbej se,“ zašeptala.

Čas se zastavil.

Noc prořízlo ječení požární houkačky. Zdi kuchyně ozářilo modročervené světlo a zase zmizelo. Vydechla úlevou, venku už nikdo nebyl. „Postavíš na kafe?“ obrátila se na Štěpána.

V. kapitola

Nemohl vstát a nepřítomně zíral do tmy. Netušil, nechápal, nevěřil, bál se.

„V poho?“ položila mu ruku na koleno.

„Jo,“ zachraptěl.

„Udělám nějakou snídani,“ řekla tiše a otevřela lednici.
„Někdo musí nahodit pojistky.“

Jak může být tak klidná, ptal se sám sebe a pomalu se zvedl na nohy. Tápal do předsíně. Opatrně přešel práh a... bosou nohou stoupl do vody. „Do prčic,“ zaklel. Nahodil pojistky a rozsvítil. Celá podlaha byla pokrytá blátem a vodou. Vzal hadr z koupelny, klekl si a začal vytírat.

„Já to pak udělám,“ řekla. Zvedl hlavu. Stála ve dveřích. Má docela hezkou figuru. A vlasy, napadlo ho celkem nesouvisle. Myšlenkami se vrátil k špinavému hadru. „Vytírání je momentálně jediná věc, který rozumím,“ prohlásil mírně podrážděně.

Otočila se zpátky. Za chvíli slyšel rachtání nádobí a hukot varné konvice. Hodil bahnem nacucaný hadr do rohu, vešel do kuchyně a umyl si ruce.

„Chceš chleba se sejrem nebo se salámem?“ zeptala se.

„To je jedno,“ řekl a opřel se o dřez. Najednou na něj padla šílená únava.

„Kafe nebo čaj?“

„Ježíši, to je jedno,“ odsekl. Obrátil se a sledoval, jak krájí chleba na stejně silné krajíce a pečlivě roztírá tavený sýr. Doprostřed talíře rozprostřela kolečka uheráku a dvě volská oka, podél okraje pak kousky tvrdého sýra. Na stole už stála konvice s kávou. Chybí už jen ubrousky a kytička, pomyslel si uštěpačně.

Našla příbor a sedla si ke stolu. „Pojď jíst, nebo nezbude,“ řekla s plnou pusou.

Jedli mlčky. Mechanicky polykal velká sousta a v hlavě mu vířilo tisíc otázek. Všiml si, že si ho upřeně prohlíží. „Co je?“ Položil vidličku a napil se kafe.

„Chceš se na něco zeptat,“ odpověděla a napila se kávy.

„Za prvé, co jsou zač ty... ty osoby?“

„Nevím.“

„Pošahaný turistky, zatoulaný hysterky, bláznivky z Bohnic?“

„Ne, to ne.“ Složila nohy do tureckého sedu. „Nejsou to lidi.“

Jeho mozek odmítal takovou informaci jakkoliv zpracovat. „Aha,“ protřel si spánky. „Takže jsme v pohádce nebo v nějaký nepovedený fantasy?“

Vzala hrnek do dlaní a usrkla. Přemýšlela. Oknem se dovnitř polehoučku vkrádalo ranní šero. Pohlédla na něj. „Nevím, co jsou zač. Ale jdou po tom čarovníku,“ kývla na květináč.

„Proč?“

„Je v něm síla, spousta síly,“ řekla a přejela konečky prstů po vrcholcích jehliček.

„Že by po Českosaském Švýcarsku pobíhali rytíři Jedi?“ uchechtl se.

Nekomentovala to. Díval se, jak hladí stromek. Pitomá větev, nadával v duchu.

„Vezmu si ho k sobě. Už tě nebudou otravovat,“ prohlásila rezolutně.

Pane bože, je fakt divná. „Ty se nebojíš?“ divil se.

„Ne,“ odpověděla, „jsou už jen dvě.“

„Dvě? Na tý mýtině poletovaly tři.“

„Dvě. Nějak to souvisí s tímhle prstenem,“ zdvihla ruku.

Rezignovaně vstal od stolu. Měl pocit, že zdravý rozum nechal v tom lese. „Jasně, Arabelo,“ vzdychl a pohlédl z okna. Zrovna svítalo. „Ty krásno,“ zašeptal konsternovaně.

Tam, kde se ještě před pár hodinami rozprostírala zahrada, zelo jen několik velkých jam naplněných zmáčeným listím, drny, větvemi a kamením. Stromy byly vyvrácené i s kořeny, keře vytrhané a rozmetané po rozryté půdě. Staříčká třešeň ležela jak mrtvá nevěsta napříč jednou z děr. V její potrhané koruně viselo prázdné kosí hnízdo.

„Je mi to líto,“ ozvala se vedle něj. Nespouštěl oči z té spouště.

„Jdi raději domů. Musím se vyspat,“ řekl bezbarvým hlasem. Slyšel, jak se převléká. Pak bouchnutí venkovních dveří. Otočil se. Čarověník už na stole nestál. Místnost nyní byla podivně prázdná.

Utíkal do předsíně a otevřel dveře. Právě zahýbala za roh hasičárny. Vyběhl před chalupu, ale vzápětí si uvědomil, že je bosý. Stál nehnutě na místě a jen zíral.

Většina domků měla poničené střechy, na silnici se válely hromady tašek, latí, větví a smetí z povalených popelnic. Lidé postávali ve skupinkách a rozčileně gestikulovali. Ucítit kouř. S rachotem přijela červená tatrovka. Vyskočili z ní chlapi zamazaní od mouru. Kolem Štěpána proběhl zadýchaný starosta. „Tak jak to tam vypadá?!“ křičel na hasiče už z dálky.

„Střecha je pryč! Vynosili jsme jen lavice a obrazy!“

Kostel? Tak to je hustý, pomyslel si Štěpán a vrátil se do domu. Sedl si na vanu a na nohy si pustil proud teplé vody. Myslel na Jindřišku – všechno obrátila totálně naruby. Ale nedokázal se na ni zlobit. Ani v myšlenkách ne. Přistihl se, že se usmívá.

Vylezl z vany a lehl si do postele. Z kapsy džín vytáhl mobil. Na displeji blikala zpráva. Jindřiška?

Čekám na odpověď. Katka

Bože můj, obrátil oči v sloup. Vypnul telefon, hodil ho na zem a otočil se obličejem ke zdi.

VI. kapitola

Karasovic hospoda kupodivu neutrpěla žádné větší škody. Jen na trávníku pod hrázděným štítem se povalovalo několik rozbitých bobrovek. Čtyři žluté pytle nacené prázdnými pet lahvelemi trčely z vysokého živého plotu jako obrovské puchýře.

„Ahoj tati,“ Jindřiška pozdravila otce sedícího u snídaně.

Mrkl na hodinky. „Nebudu se ptát, kde jsi byla, jsi dospělá, ale příště mi dej laskavě vědět, že nebudeš spát doma.“

„Promiň,“ řekla smířlivě a rošťácky ho zatahala za knír. Vždy k sobě měli blízko – zvláště po smrti Jindřiščiny matky. Užili si spolu spoustu zábavy a vládlo mezi nimi vzájemné porozumění. Ale poslední dobou si Jindřiška čím dál tím

častěji uvědomovala, že se z něj stal starý morous, z kterého je těžké vypáčit kloudné slovo. „Spala jsem u Štěpána.“

„Aha,“ Karas zvedl obočí a otřel nůž od másla o okraj novin. „Vědět to, hned bych byl klidnější,“ dodal ironicky.

„Tak já potom nevím,“ pokrčila odevzdaně rameny a proklouzla do patra, kde měla svůj pokoj. Čarověnk opatrně postavila na zem pod střešní okno a praštila sebou na postel. Potřebovala přemýšlet. Noční vichřici určitě měly na svědomí ty dvě podivné bytosti – o tom ani v nejmenším nepochybovala. Také si byla naprosto jistá, že důvodem jejich řádění byla prachobyčejná zloba. Zloba a vztek, když nenašly čarověnk na Štěpánově zahradě. Stačilo, aby ho nechala stát u těch rybízů, a byl by klid. Proto při pohledu na poničené domy a nešťastné lidi cítila vinu.

Ale od toho okamžiku, kdy si navlékla prsten s modrým kamenem, pocítila ve své mysli změnu, která jí naplnila nadšením. A to nové a neznámé v ní se tak báječně doplňovalo s nepolevující energií té zvláštní větvičky. Proto se jí nemohla vzdát. I za cenu lítosti, kterou prožívala.

Probudila se o hodinu později. Přestože spala po probdělé noci tak krátce, byla odpočatá a fit. Notně pomačkané květované šaty shodila na podlahu a oblékla si džínové šortky a černé tílko. Obula prošlapané tenisky a vlasy zapletla do tlustého copu.

Na schodech do přízemí narazila na spící Astu. „Půjdeš se mnou?“ podržela ji Jindřiška za uchem. Fenka zvedla hla-

vu a zavrtěla ocasem. Chvilku si paničku zkoumavě prohlížela a vzápětí vystartovala napřed. Jindřiška popadla z háčku u vchodu vodítko a vyběhla za ní. „K noze!“ křikla na ni a nasadila jí obojek. „Všude je plno střepů. Ještě bys na něco šlápla,“ chlácholila ji.

Cestou zdravila místní, kteří se pustili do úklidu nejhoršího nepořádku. Kdybyste jen tušili, jak mě to mrzí, bezděčně klopila hlavu. Vyдалy se směrem ke Štěpánově chalupě. Kus starého plotu pod nápořem větru spadl. Jindřiška toho využila a prolezla s Astou dovnitř. Znovu přehlédla tu spoušť. Sevřelo se jí srdce, jako kdyby slyšela nářek všech těch rostlin.

Klekla si k povalené třešni a opřela čelo o její vrásčitou kůru. Zavřela oči. Sama netušila jak, ale v jednom jediném okamžiku oprostila svou mysl od nánosu myšlenek, vymanila ji z proudu racionálního uvažování a začala okolní svět vnímat na jakési zvláštní, primitivní úrovni. Hluboko ve svém nitru „slyšela“ život kolem sebe. Poznala, že míza v umírající třešni pozvolna, ale neodvratně vysychá, že v půdě pod jejíma nohama uhnívají kořeny, mezi nimiž se proplétají nenasytní červi a brouci, že o pár kroků dál má v široké chodbičce spíž tlustý hraboš. Cítila přítomnost lačného kočičího pudu a zběsilý tlukot maličkých srdcí vyděšených ptáků. Věděla o kupičce slimáčích vajíček, ukrytých pod velkým kamenem v rohu zahrady, o mravenčí dálnici vedoucí podél šterkové cestičky, o ještěrce schované ve skalce zarostlé tařící, o... Přestala. Ohromně otevřela oči. V právě prožité chvíli poznala, co opravdu znamená „být součástí přírody“. Byla nesmírně šťastná.

Pak pomalu vstala a začala sbírat popadané větve. Asta se posadila pod polámanou pergolu a se slabým vrčením roz-

zlobeně sledovala černou kočku, rozvalenou na sluníčku nad její hlavou.

„Opovaž se štěkat,“ nakázala fence Jindřiška, jelikož předpokládala, že Štěpán spí.

Práce jí šla od ruky. Na zápraží navršila nalezené kameny a uhrabala všechny brázdy a díry. Posbírala spadané břidlicové tašky a třísky z otlučených podstávek a hrázdění. V trsu kosatců objevila cihly, pocházející z rozbitého komína. Když se pro ně shýbala, ucítila Štěpánovu přítomnost. Vzhledla. Stál ve dveřích do zahrady a pozoroval ji.

„Ahoj!“ zamávala mu.

„Ahoj,“ odpověděl s lehkým úsměvem na rtech a vydal se k ní. „To přece nemusíš dělat.“

Ulevilo se jí. Od rána měla obavy z jeho reakce. Nedivila by se, kdyby ji zase poslal pryč. „Musím trochu ulevit svému svědomí,“ řekla a otřela si špinavé ruce o trávu.

„Tak to abys oběhla celou vesnici,“ poznamenal už vážněji.

Povzdychla si: „Věř mi, že kdybych mohla, tak to opravdu udělám.“

Sedl si na dřevěný trám, který ležel podél stěny chalupy. „Prej hořel kostel.“

Tohle ji mrzelo úplně nejvíc. Dřepla si do trávy naproti němu.

„Pořád nechápu, proč jim ten čarovník prostě nevrátíš,“ řekl rozhodně.

Podívala se mu do očí. Jak mu to má kruci všechno vysvětlit? Ty nové pocity, neznámá cizí energie, dosud utajené možnosti, nekonečná zvědavost při jejich objevování a hlav-

ně radost z nabytého sebevědomí. Vždyť kdyby nebylo té ztracené větévky, neseděla by tu teď s člověkem, kterého miluje. Ta původní Jindřiška se svým neuduživým egem by k tomu rozhodně nenašla odvahu. „Já... těžko se to popisuje – prostě cítím se líp. Jsem silnější, odpočatější, rozumím věcem, o kterých jsem ani dřív netušila, že existují, zostřily se mi smysly. Dneska jsem například zjistila, že jsem schopná vnímat kytky a zvířata...“ zajíkla se a bezmocně rozhodila rukama. Viděla, že nechápe.

Po chvilce přerušil ticho: „Co máš teď v plánu?“

„Chtěla jsem se skočit podívat ke kostelu. Třeba budou potřebovat pomoc,“ odpověděla.

„Pochybuju. Policajti to tam určitě dávno uzavřeli. Ale rád bych se tam taky mrknul,“ řekl, vstal a protáhl se. „Nemáš žízeň nebo hlad? Po tý námaze,“ ukázal na zahradu.

„Nemám. Nejsem hladová ani unavená. A to jsem dneska spala asi jen hodinu. Chápeš to už trochu?“

„Ne,“ odvětil odevzdaně. „Vezmu si klíče a jdeme.“

Pohled na jetřichovický kostel – respektive na to, co z něj zbylo – jim vyrazil dech. Z původně barokní stavby zůstalo jen ohořelé torzo. Střecha se po požáru zřítila dovnitř. Zbytky krokví, latí a krytiny úplně zasypaly presbytář s hlavním oltářem i sakristií. Část hlavní lodi zůstala ušetřena, avšak co zde nezlikvidoval oheň, poničila voda.

Stoupali do mírného svahu ke kostelu. Už z dálky slyšeli hlasy mnoha lidí. Asta vyběhla na kopec a zamířila rovnou ke

skupince asi deseti německých turistů se značkovými batůžky a trekingovými holemi. Všichni dramaticky máchali rukama a náruživě debatovali. Uprostřed toho zmatku mlčky stál místní polský farář Karliczek. Přes policejní zátaras, který zavěsili mezi rozevřenými železnými veřejemi, obhlížel místo zkázy. Ožehlé tváře světců, stojících na podstavcích vedle sesuté kazatelny, jako by odrážely jeho bolestný výraz. Opět jí zaplavil pocit viny.

„Tady už moc platný nebudeme,“ poznamenal Štěpán a uvázal Astu k železné bráně, vedoucí na malý starobylý hřbitov, nalepený na bok kostela.

„Mrkneme se ještě tam,“ řekla Jindřiška a prošla bránou.

Chodívala sem ráda. Byl tu klid a podivně sladkobolně bezčasá atmosféra. Ale dnes bylo místo zohaveno mazlavými sazemi a nepořádkem. Špinavé louže z hasičských hadic jen neochotně vysychaly. Pískovcové a žulové náhrobní kameny čněly k nebi z uválené trávy v roztodivných úhlech. Některé ležely na zemi povalené a rozštípané na kusy. Půda kolem nich byla přeoraná jak podzimní pole. Přes dvě stě let staré fragmenty původních nápisů jen dávaly tušit, kdo v hrobech odpočívá.

Štěpán si razil cestu sutí o několik kroků před ní. „Co je to?“ ukázal na malou kruhovou budovu z hrubě našťípaného pískovce stojící uprostřed hřbitova.

„Márnice,“ odpověděla. „Ale teď tam nic není.“

„Víš, co je divný?“ podrbl se v nízkém strništi. „Všechno kolem je na kousky, ale na tomhle není uvolněná ani jedna taška.“

Zarazila se. Měl pravdu. Běsnění z minulé noci končilo těsně při obvodu márnice. Samotná stavba zůstala bez jediného škrábnutí.

„Že by se naše holky bály kostlivců?“ zasmál se nuceně.

Odmítavě zavrtěla hlavou: „To ne.“ Věděla, že by také cítila strach. „Navíc,“ kývla bradou k nízkým dřevěným dveřím, „je to prázdný.“ Otevřela je a pustila ho jako prvního.

Váhavě sklonil hlavu a prošel mezi futry. Opravdu, uvnitř byly pouze pavučiny, spousta nedopalků cigaret a pár použitých kondomů. Jinak nic. Miniaturní okénko dovnitř pouštělo jen uzoučký pramen světla, ve kterém se tetelil rozvířený prach. Vzduch tu byl těžký a zatuchlý. Dveře za nimi s jemným klapnutím zapadly. „Dobrá zašívárna.“ Jeho hlas dutě obkroužil vnitřní prostor. „Proč to stavěli úplně přesně kulatý? U márnice je to jedno, ne?“ zeptal se a vymotal jí z vlasů pavučinu. Líbilo se jí to.

Usmála se. „Nevím.“

Vesele se zašklebil. „No konečně – ty něco nevíš!“

V ten moment ji polilo horko a zavravorala. Chytil ji v poslední chvíli. „Jindro?!“

„Dobry,“ hlesla. Dlaněmi jí projelo známé ostré mravenčení. Ale kromě Štěpána, který ji stále držel v náručí, v márnici nikdo nebyl. „Musí být někde venku. A zase nás sledují,“ řekla podivně klidným tónem.

Sevřel ji pevněji a pohledem hypnotizoval dveře. „Co budeme dělat?“ zašeptal vyděšeně.

„Už nic, jsou pryč.“ Bolest ustala tak rychle, jak přišla.

Vydechl.

Mimoděk přejela prsty po prstenu. Najednou jí to došlo. „Bojí se kruhu,“ řekla vítězoslavně.

„Co?“

„Kruh. Márnice má kruhovej půdorys. Myslím si, že nevstoupí do kruhu,“ odpověděla. Dobrá zpráva – tedy kromě toho, že mě pořád objímá, radovala se v duchu. Díval se na ni. Jaký má vlastně oči? Hnědý, malinko do zelena, přemýšlela. Stále nespouštěl zrak z její tváře a vzduch kolem houstl vzrušením. Najednou vše přerušilo vyzvánění mobilu.

Probrali se z transu. Rychle ji pustil a vylovil z kapsy telefon. „Jo?“ zavolal zbytečně nahlas.

Na druhé straně zaslechla ženský hlas.

„Katko? Ahoj. No, ještě jsem nebyl na mailu. Jo...“ koktal. Otočil se k Jindřišce zády. „Jasně, jo...“

Žárlivě kreslila prstem do prachu márnice abstraktní obrazce a našťavaně poslouchala. Blbej telefon, blbej, blbej. Kdyby mu tak...

„Do prčic!“ zaklel náhle a vztekle třepal mobilem. Otočil se. „Je úplně vybitej.“

Pohodila nevinně hlavou. „Že bysme už šli? Dost to tu smrdí.“

Vylezli ven. Oslepilo je odpolední slunce. Všimla si, že Štěpán se nervózně rozhlíží po hřbitově. Už však necítila žádné nebezpečí. Zatahala ho za lem trika a ukázala k bráně. Prošli mezi hroby zpět k Astě. Přivítala je hlasitým, vyčítavým štěkotem. Jindřiška ji podržela na krku. „Hodná holka, hodná.“

Kromě faráře už před kostelem nebyla živá noha. Karliczek seděl na schodech před vstupním portálem a něco si pro sebe broukal. Pohlédl na ně a ukázal nad sebe s němou otázkou.

„Zas bude dobře,“ řekla Jindřiška a přisedla si k němu. Asta mu olízla ruce špinavé od sazí.

Pokýval prošedivělou hlavou. „Bude, bude.“ Podíval se za sebe do ztichlé lodi. „Pane Ježíši.“

Zvedla se. „Na shledanou, pane faráři.“

Neznatelně jí pokynul: „S Pánem Bohem, s Pánem Bohem.“

Před Karasovic hospodou se zastavili. „Musím trochu pomoci tátovi,“ řekla a pustila Astu z obojku. Fenka se protáhla přivřenými dveřmi do lokálu.

Strčil si ruce do kapes. „Taky bych měl něco dělat. Večer seš tady?“ zeptal se jakoby mimochodem.

„Asi jo,“ odpověděla nevzrušeně, ale v duchu jákala. Naklonila hlavu na stranu – zvědavá, co od něj uslyší.

Otevřel pusou, ale pak jen nervózně přešlápl.

„Tak zatím čau,“ vyšla na zápraží. Štěpán stál na druhé straně silnice a nerozhodně kopal špičkou boty do kupičky štěrku, naplavené do výmolu vedle krajnice. Usmála se a vklouzla dovnitř.

Už když stoupala po schodech do svého pokoje v podkroví, cítila, že něco není v pořádku. Opatrně otevřela dveře. Vše bylo na svém obvyklém místě – i čarovník stál pod střešním oknem. Přesto ji instinkty nabádaly k ostražitosti. Ruce ji nebrněly, ale vnímala přítomnost něčeho živého. Jeho mysl byla primitivní a bezmocně sebou smýkala v rohu místnosti za postelí.

Přistoupila blíž. Slyšela pouze jemné šustění a škrabání. Pomalu odsunula čelo pelesti a s úlekem uskočila. Spatřila

zvláštního tvora – podivného přerostlého ještěra. Jeho tělo, dlouhé jako paže dospělého člověka, bylo pokryto blýskavými kovově černomodrými šupinami a zpod vějíře trnitých výběžků na ni nepřátelsky zíraly žluté plazí oči bez víček.

Vzpamatovala se velmi rychle. „Ale, ale, copak to tu máme za dáreček?“ přiblížila se k stvoření skoro až na dosah. Začalo prudce bušit tlustým ocasem o podlahu. Dlouhé dráčky tomu legračně podkluzovaly na nalakovaných parketách. Znovu pronikla do jednoduchého mozečku – chtělo jí to ublížit, snad kousnout a právě se to chystalo k útoku.

„To víš, že jo,“ ušklíbala se. Natáhla ruku na skříň. Nahmatala starou, šíleně nevkusnou záclonu, kterou s odporem strhla z okna v kuchyni hned po svém příjezdu ze studií.

V okamžiku, kdy stvoření pochopilo, co se chystá, už krajkový kus látky letěl vzduchem. Jindřiška popadla zmítající se ranec, praštila s ním o stěnu pokoje, potom zas a zase znovu. Přestalo se to hýbat.

Pak přešla o patro níž do obývacího, proklouzla kolem dřímajícího otce, otevřela okno a vysypala záclonu dolů na dvorek. Slepice se okamžitě seběhly a vyklovaly poslední zbytky života z tvorova tělíčka. Jindřiška škodolibě vyplázla jazyk směrem ke skalám.

VII. kapitola

Štěpán nerozhodně potěžkal obě konzervy. Bravčové vo vlastnej štave ho lákalo daleko víc, na druhé straně lečo s klobásou nepamatovalo Husáka. Tyhle dědovy staré zásoby objevil v rozvrzané almárce pod schody do sklepa. Skříňka obsahovala i několik zaprášených lahví domácí ořechovice a zrelou plechovku od pomády na vlasy značky Kreuzl a syn, plnou vyčichlého tabáku. S opravdovým požitkem a úctou k památce nebožtíka využil i zneužil vše a právě dnes došlo na poslední dvě položky. Rozhodl se riskovat otravu botulinem a otevřel vepřové. Vysypal mazlavý obsah do rendlíku a strčil zástrčku do sítě – potřísněná ploténka unaveně znachověla.

Otevřenými dveřmi do ložnice publikovala televize. Obří krychle Borgů právě vystoupila z hyperprostoru a dostihla Enterprise.

V koupelně se zpod hromádky špinavého prádla vysoukal malý ještěř s ostrými, inkoustově zabarvenými šupinami.

Štěpán zamyšleně míchal bublající omáčku. Jindřiška Karasová – hodně zvláštní a sakramentsky přitažlivá ženská, dumal. Musel kolem ní celou tu dobu předtím chodit s hadrem na hlavě, když si toho nevšiml. Zavrtěl hlavou nad svou vlastní slepotou, vypnul vařič a odnesl si večeři k televizi.

Borgové mezitím zachytili nešťastnou Enterprise vlečným paprskem.

Ještěř se pomalu vydal do kuchyně.

Štěpán se posadil na postel a lžící vylovil jeden ze tří kousků masa. Opatrně ochutnal. Normální normalizační univerzální hnědá omáčka – prostě UHO tak, jak si ji pamatoval z dětství, a jejíž podoba i chuť se za těch pětadvacet let ani za mák nezměnila.

Kdyby bylo všechno ve vesmíru tak konstantní jako UHO, byl by všude svatý klid, povzdychl. Vyšinutý báby by tu nelítaly vzduchem a praštěný holky by neslyšely trávu růst.

Ještěř se zastavil a vzepřel se předními nohama o práh. S hlavou natočenou ke straně pozoroval Štěpána.

Zoufale se bránící kapitán Pickard byl asimilován Borgy.

Vybalil si Katku – racionální, chladnou a nekompromisní. Kdyby to tenkrát bylo v její moci, skončil by taky s cerebrálními implantáty.

Odložil z poloviny snědenou večeři na podlahu a pohodlně se natáhl. Zašátral rukou pod postelí a nahmatal popel-

ník. Zapálil si. Okenní tabule prozářila krvavá záplava. Mrkl na mobil – devět hodin. Myšlenky se mu vrátily k Jindřišce. Představil si ji, jak pobíhá po lokále v těch sexy květovaných šatech, a pocítil příjemné vzrušení. Odklepal si.

Ještě zlostně ucukl před rozžhaveným koncem cigarety.

Na palubě šestnáct až dvacet tři došlo k výbuchu anti-hmoty. Poručík Dat byl transportován do borgské krychle.

Štěpán se náhle prudce posadil. Došlo mu, že terčem útku těch podivných bytostí může být cokoliv, tedy i hospoda Jindřiščina otce. A vzhledem k tomu, že čarovník je právě tam, je to víc než pravděpodobné.

Vyskočil na nohy, otevřel okno dokořán a vyhodil nedopalek. Ostré zuby ještěra cvakly naprázdno v místě, kde bylo ještě před zlomkem vteřiny Štěpánovo lýtko.

Poručíku Datovi odpadla hlava.

Štěpán vypnul televizi a vyskočil oknem ven.

Ještě strčil svůj rozeklaný jazyk do kastrůlku s vepřovým. Obsah ho viditelně zaujal. Nasoukal se celou přední polovinou těla přes okraj nádoby a vzepřel se silným ocasem. Zahrabal zadníma nohama ve vzduchu a překotil se na bok. Omáčka se rozlila a vytvořila mazlavou louži. Ještě se chvíli nemotorně plácal na místě, než se mu podařilo postavit na všechny čtyři. Jeho nablýskaný šupinatý pancíř díky nánosu mastné tekutiny pozbyl své plazí elegance. Vztekle švihl ocasem a zdvihl hlavu k otevřenému oknu. Měsíc byl právě v úplňku. Svě žlutavé oči upřel do stříbrného kotouče.

V tom samém okamžiku přelétly nízko nad střechami chalup dva temné stíny.

Zvíře vydalo tiché hrdelní zavrčení a rozeběhlo se za světlem. Ale pod psacím stolem se zbrkle zamotalo do změti drátů, táhnoucích se od počítače. Ozvalo se jemné zapraskání, ještě ostře kvikl, jeho mokré tělo sebou několikrát bezmocně škublo a rozhostilo se mrtvé ticho.

V hospodě vysedával asi tucet hostů. Obsadili velký stůl štamgastů a hlučně probírali nejnovější události v Jetřichovicích.

„Dobrej večír,“ pozdravil Štěpán a očima vyhledal Jindřišku. Seděla za pípou, nohu zapřenou o pult a soustředěně sledovala vypasenou mouchu, pochodující po okraji výlevky. Při jeho příchodu zvedla hlavu a vesele mu zamávala.

Sluší jí to i za tím olezlým výčepním pultem, pomyslel si při pohledu na ni nadšeně – byla v jednoduchých bílých šatech a obyčejných koženkových kristuskách. Se špatně skrývanou radostí si k ní přisunul židli. „Ahoj,“ řekl zadýchaně.

„Nazdar. Kdo tě honí?“ zeptala se potouchle a utáhla si gumičku na konci copu jako rozpustilá školačka.

Zašklebil se. „Nikdo. Jen mě napadlo...“

O výčep se opřel Karel Svoboda, místní zootechnik a farmář v jedné osobě. „Jedno malý, prosím tě,“ houkl a nervózně se drbal na pleši.

Jindřiška se zvedla a vzala sklenici. „Malý, pane Svoboda? Jak to?“

„Musím ještě k bejkům. Ženský říkaly, že to tam odpoledne nějak divně smrdělo,“ vysvětloval otráveně.

„Smrdí to tam snad vždycky, ne?“ křikl na něj zavalitý muž s opilekýma očima, postávající před puštěnou televizí. Enterprise se podařilo zbavit vlečného paprsku Borgů a schovala se do nachového mraku hvězdných plynů.

„Abys neměl blbý řeči,“ odsekl podrážděně Svoboda a zasoukal se i s pivem zpátky za stůl. „Ale tohle byl prej jinej smrad. Jako pukavec nebo tak něco.“

„Kdo ví, čím je krmíte,“ zachechtal se tlouštík a přepnul kanál. Svoboda se po něm jen znechuceně podíval, na jeden zátah vypil pivo a s hekáním vstal a odešel do noci.

„Citlivka,“ zahuhňal tlusťoch pobaveně a dál zíral na televizi.

Štěpán po celou dobu nepřestával sledovat Jindřišku. Při zmínce o podivném zápachu celá strnula a rysy ve tváři jí nápadně ztvrdly.

„Napadlo mě,“ zašeptal, „co když přijdou sem? Zničit to tady?“

Sedla si zpět na svou židli, způsobně přehodila nohu přes nohu a zase už klidná a vyrovnaná na něj pohlédla. „Nebudou riskovat, že zničí i čarověník.“

Rozhodil rukama v marném gestu. „Nebo někomu od vás ublíží, až si pro něj přijdou...“

„Už tu byly,“ opáčila suše.

Hrklo v něm. Absolutně nechápal, jak může být tak v pohodě. Jeho samého při myšlence na další možnou konfrontaci s těmi bytostmi jímala neovladatelná úzkost. Ostatně jako asi každého normálního člověka na této planetě. „Kdy?!“ sykl. Nervy měl napjaté k prasknutí.

„Dneska. Když jsem odpoledne dorazila domu...“ Vyprávěla mu o plazím návštěvníku pod svou postelí.

Polilo ho horko. Pane bože, vždyť ji to mohlo kousnout, třeba i zabít!

Sundala lahev fernetu a dvě skleničky z police nad jejich hlavami. Oběma nalila pořádnou dávku. Hořká tekutina zaplavila jeho stažené útroby. Do očí mu vyhrkly slzy.

„Jedno nechápu,“ řekl po chvíli, „proč si ten zatracenej čarověník neodnesly?“

„Myslím si, že se nemůžou dostat do čehokoliv, co má tvar kruhu. A tys ho přesadil do kulatýho květináče,“ odpověděla a usrkla ze své skleničky.

„Tak proto tak ráděj...“ uvažoval nahlas. „Kdybys ho tenkrát nechala stát u mě na zahradě, stejně by si ho nevzaly.“

„Pravděpodobně ne,“ přitakala.

Do výčepu vstoupil Karas. „Dobrý den,“ pozdravil předpisově Štěpán a rychle vstal.

„Dobrej,“ zahučel hostinský a sjel Štěpána přísným pohledem. „Vezmu si jen karty.“ Nahnul se do šuplíku za Jindřiščinými zády a vytáhl balíček mariášek.

„Proč bereš ty cinknutý?“ zasmála se Jindřiška potutelně a zhoupla se. Dřevěná židle vrzavě zasténala.

„Nehoupej se,“ napomenul ji otec vyhýbavě a odkráčel ke stolu štamgastů.

Odevzdaně zakroutila hlavou. „Až mu na to někdo přijde...“

„Jak dlouho to dělá?“ divil se Štěpán a sledoval Karase, jak vynáší první list.

„Co jsem se narodila – prej.“ Kopla do sebe zbytek fernetu a zeptala se: „Máš nějaký drobný?“

Vylovil ze zadní kapsy džín hrst mincí.

„Super,“ pronesla spokojeně. Kývla na předpotopní jukebox v temném koutu za odstavenými zesilovači. „Pustíš nějakou hudbu?“ sepjala ruce v prosebném gestu. V hospodském šerosvitu, namíchaném z cigaretového kouře a bledého osvětlení slabých žárovek, působila až nadpozemsky. Vlasy na spáncích uvolněné z dlouhého copu, hluboké a záhadné oči rozzářené milionem světýlek, rty zvlněné do jemného úsměvu. V tomto okamžiku by jí splnil i to nejabsurdnější přání. Dřív než se stačil utopit v jejím pohledu, utekl k jukeboxu. Roztržitě zalistoval seznamem písní a strčil peníze do mechanismu hrací skříně.

„Láska je jako večernice, plující černou oblohou...“ zaznělo z reproduktorů. Ucítil letmý dotek mezi lopatkami. Páteří mu projel neopakovatelně vzrušující pocit. Otočil se a v náhlém popudu ji něžně chytil kolem pasu. Ovinula mu ruce kolem krku a položila hlavu na rameno. Vnímál její teplo, měkké tělo a bylo mu neuvěřitelně krásně.

„... a mrtví milovat nemohou.“ Zvedla k němu tvář, lehounce ho políbila na rty a vymanila se z jeho objetí. Natáhl po ní ruku v němém protestu. Něžně se usmála a vyšla zpět do světla a šumu hospody. Vydechl. Do prčic, to bylo, bylo to... dokonalý! Sedl si na jeden ze zesilovačů a pozoroval ji.

Za dveřmi hospody se ozvalo hlasité klení. S prudkým trhnutím za kliku dovnitř vkročil na první pohled rozrušený Svoboda. „Kurva lidi, mně se ztratili dva bejci! Normálně tam nejsou!“

VIII. kapitola

Po Svobodově hysterickém příchodu nabraly věci rychlý spád. Před příjezdem policie polovina hostů pro jistotu odešla. Když příslušníci dorazili, druhá polovina se houfně přemístila na místo činu. Zůstal jen Štěpán. Sedl si zas do výčepu a mlčky upíjel pivo. Jindřiška vnímala jeho přítomnost každým pórem kůže a tetelila se blahem. Všechno se jí najednou zdálo perfektní, krásné.

Chvilku před půlnocí Karas uklidil stoly a pootvíral okna. Jindřiška zachytila Štěpánův pohled, kterým jí usilovně signalizoval, aby s ním šla ještě ven. Vyprovodila ho přede dveře.

Vzal ji za ruku. „Mám o tebe strach. Usneš a...“

Položila mu ukazováček na rty. „Dobrou noc,“ řekla tiše a obrátila se zpět ke dveřím.

„Počkej ještě,“ naléhal a přitáhl si ji do náruče.

„Jindro!“ ozval se zevnitř Karas.

Štěpán ji sevřel ještě pevněji. Líbilo se jí to. Sklonil se k ní. Líbali se nekonečně dlouho. Krev jí hučela ve spáncích. Intenzivně vnímala jeho myšlenky a pocity, jako by byly její vlastní. Byla to touha v té nejkryštalitější podobě. Mísila se s tou její a každým okamžikem sílila.

„Jindro!“

S obrovským sebezapřením se od něj odpoutala. Nebránil jí. Stál nehybně se svěšenými pažemi, díval se jí do očí a usmíval se. Mírný vánek odehnal mraky a měsíc oděl jeho postavu do mléčně bílého světla. Kroužek safírového prstenu na její ruce ztmavl nejhlubší černí. Takřka neznatelně se dotkla rty jeho tváře a vrátila se do domu. Opřela se rozpalenými zády o chladné dveře a soustředila se na jeho vzdalující se mysl.

O pár minut později klečela ve svém pokoji u čarovníku a čerpala z něj veškerou energii, kterou jí mohl dát. Slastně zavřela oči. Jistota, sebevědomí – to je to, co bude v nejbližší době potřebovat. Nikdy se necítila tak silná, a co bylo ještě podivnější, přesně věděla, co má dělat.

Zvedla se a promnula si otláčená kolena. Zalila stromek a zamyšleně se podržela na krku. Křída a uhlí, pro jistotu, dumala. Otevřela šuplík psacího stolu. Věděla, že se tam ještě z dob jejího dětství povalují polámané bílé křídly. Potom vběhla do otcovy ložnice a ze starožitného mosazného uhláku vytáhla špičkami prstů kousek uhlí. Cestou zpátky do svého

pokoje popadla Astinu prázdnou misku, pohozenou v rohu chodby.

Zapřela se ramenem o čelo postele a jedním energickým pohybem ji přesunula doprostřed místnosti. Pak vzala křídu a pečlivě nakreslila velký kruh, jehož střed tvořila právě její postel. Úplně přesný kruh to není, ale snad to bude fungovat, zhodnotila v duchu své dílo. Poté nalila trochu vody do misky, vzala uhlí, namočila ho a obtáhla bílý kruh černým z mazlavého mouru. „Fajn, hotovo, jde se do hajan,“ pronesla spokojeně a odešla do koupelny.

Lenivě se protáhla pod peřinou a otevřela oči. Svítalo. Střešním oknem pronikaly první nesmělé sluneční paprsky a zachytávaly se v drobných jehličkách čarovníku.

Sedla si a zrakem přejela namalovaný kruh. Nezdálo se, že by se někdo nebo něco k ní pokoušelo v noci dostat. Znovu se svalila na polštář a představila si Štěpánův obličej. Kdyby tak věděla, co právě dělá, na co myslí... Po krátkém zaváhání zavřela víčka. Čas plynul. Nic. Začala si připadat jako blázen.

Blbost, ušklíbla se nakonec v duchu a sklouzla nohama z postele, když náhle ucítila Štěpánovu mysl. Vznášela se v chaosu zmatených představ a podivných obrazů. Spí, došlo jí, čímž současně přerušila tak lopotně vybudované spojení. Ale zjistila, že Štěpán je v pořádku, což bylo nejdůležitější.

Usmála se a bříškem palce mechanicky přejela po kroužku prstenu. Je načase prsten pořádně vyzkoušet. Zvedla se a s nebývalou jistotou se začala oblékat.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.